

Bauma eta unikornioen harana

Baumak sei urte zituen, eta hain irudimen handia zuen, non ia ez baitzitzaion buruan kabitzen. Jolasean ari zenean, aulki bat itsasontzi bihur zitekeen, etxeko korridorea krokodiloz betetako ibaia zen eta aitaren zapatila zaharrak bi untxi loti bihurtzen ziren.

Arratsalde batean, amonaren etxean egun batzuk igarotzen ari zela, Bauma lorategira atera zen harri politen bila. Harri biribil bat aurkitu zuen, beste bat gorrixka eta ilargi zatitxo baten antzeko harri zuri-zuri bat.

Etxera itzultzear zegoela, arrosa-sasi baten atzean hotsa entzun zuen.

—Tin-tin!

Baumak adarrak kontu handiz aldendu zituen.

Lurrean urrezko kanpaitxo bat zegoen. Hain zen txikia, esku-ahurrean kabitzen baitzitzaion. Izar bat zuen grabatuta, eta hari more batez lotuta zegoen.

—Nondik atera zara? —galdetu zuen Baumak.

Kanpaitxoak, noski, ez zuen erantzun.

Neskak astindu egin zuen.

—Tin-tin!

Bat-batean, lorategiko lore guztiek petaloak ireki zituzten. Hostoak biraka hasi ziren, eta arrosa-sasiaren azpitik argi more bat atera zen. Distira gero eta handiagoa egin zen, ate txiki bat osatu arte.

Beste aldean zuhaitz urdinez betetako baso bat zegoen.

Baumak amonaren etxera begiratu zuen. Gero, ateari begiratu zion berriro. Urrutiko musika bat entzuten zuen, euri-tantek kristalezko kanpaitxoak joko balituzte bezala.

—Begiradatxo bat besterik ez dut emango —erabaki zuen.

Ate txikia zeharkatu zuen.

Berehala itxi zen haren atzean.

Bauma baso zoragarri batean zegoen. Zuhaitzen enborrak urdinak ziren, hostoek izarrek bezala distiratzen zuten eta perretxiko horiek bidea argitzen zuten. Tximeleta gardenak zebiltzan hegan haren buru gainetik.

Bat-batean, izaki ñimiño bat ziztu bizian jaitsi zen adarren artetik.

—Kontuz! Kendu bidetik! Ez dakit gelditzen!

Baumak atzera egin zuen salto.

Izaki txikia buruz behera erori zen perretxiko baten barrura. Hankak baino ez zitzaizkion ikusten.

—Ondo zaude? —galdetu zuen neskak.

Kontu handiz atera zuen, eta koilara bat baino askoz handiagoa ez zen maitagarria aurkitu zuen. Petalo berdez egindako soinekoa zeraman, ile kizkurra zuen eta hego zilar-kolorekoak.

—Primeran nago —esan zuen maitagarriak, hautsa gainetik kentzen zuen bitartean—. Agian pixka bat okertuta, baina primeran.

—Nola duzu izena?

—Txinparta naiz. Maitagarrien erreginaren mezularia naiz. Tira, oraindik ikasten ari naiz. Eta zu kanpaitxoa jo duen neska ausarta izango zara.

—Bauma naiz. Baina ez nekien kanpaitxoa magikoa zenik.

—Gauzarik magikoenek ia inoiz ez dute magikoak dirudite.

Txinpartak Baumaren inguruan hegan egin zuen, eta besoak gurutzatuta begira geratu zitzaion.

—Sei urte dituzu?

—Bai.

—Bikain! Profeziak sei urteko norbait etorriko zela zioen.

—Zer profezia?

Maitagarriak ahoa ireki zuen erantzuteko, baina trumoi batek baso osoan oihartzun egin zuen.

Zerua gris bihurtu zen. Tximeletak hostoen azpian ezkutatu ziren, eta perretxikoek beren argia itzali zuten.

—Ez dugu denbora askorik —esan zuen Txinpartak—. Zatoz nirekin.

Baumak bidezidor batean jarraitu zion maitagarriari. Sustraiez egindako zubi bat gurutzatu zuten, eta urmael baten ondotik igaro ziren; han, arrainek ur barruan beharrean airean egiten zuten igeri.

Azkenean, basoko soilgune batera iritsi ziren.

Hiru unikornio zituzten zain.

Lehenengoa zuria zen eta koloretako adatsa zuen. Bigarrena txikia, biribila eta laranja zen. Hirugarrena altua eta beltza zen, eta zilar-koloreko adarra zuen.

—Hau Bauma da —iragarri zuen Txinpartak.

Unikornio zuriak burua makurtu zuen.

—Ongi etorri Fantasiara. Argi dut izena.

—Ni Trumoi naiz —esan zuen unikornio beltzak.

Txikienak itzuli bat eman zuen Baumaren inguruan.

—Eta ni Ezti naiz! Oso azkar korrika egiten dakizu? Sagarrak gustatzen zaizkizu? Hodei baten gainetik hegan egin duzu inoiz? Behin ortzadar bati hozka egiten saiatu nintzen. Xaboi-zaporea du.

—Ezti! —errieta egin zion Argik.

—Zer? Informazio garrantzitsua da.

Baumak barre egin zuen, baina berehala ohartu zen unikornioak kezkatuta zeudela.

—Zergatik behar duzue sei urteko norbait?

Argik basoaren atzean altxatzen zen mendia seinalatu zuen. Gailurrean hodei ilunez inguratutako gaztelu bat zegoen.

—Fantasia Izar Handiak babesten zuen. Haren argiak kolorea ematen zien loreei, musika ibaiei eta magia maitagarri eta unikornioei. Baina gaur goizean goiz izarra desagertu egin da.

—Norbaitek lapurtu du? —galdetu zuen Baumak.

—Ez dakigu —erantzun zuen Trumoik—. Itzalen gaztelurantz doazen oinatz batzuk baino ez ditugu aurkitu.

Baumak gazteluari begiratu zion.

—Nor bizi da han?

Hiru unikornioek eta Txinpartak elkarri begiratu zioten.

—Lainoaren Erraldoia —erantzun zuten batera.

Baumak listua irentsi zuen.

—Oso gaiztoa da?

—Oso handia da —esan zuen Txinpartak.

—Oso marmartia da —gehitu zuen Argik.

—Eta ate erraldoia du —esan zuen Eztik—. Ate erraldoiek beti gordetzen dituzte gauza garrantzitsuak. Edo gazta erraldoiak.

—Ez dakigu gaiztoa den —azaldu zuen Trumoik—. Inor ez da ausartu urte askoan hara hurbiltzen.

Beste trumoi batek zerua astindu zuen. Hosto batzuek kolorea galdu zuten eta zuhaitzetatik erori ziren.

Baumak kanpaitxoa indarrez heldu zuen.

Beldur zen, baina bazekien izarra berreskuratzen ez bazuten mundu zoragarri hura desagertu egingo zela.

—Goazen gaztelura —esan zuen.

Argi belaunikatu egin zen Bauma haren bizkarrera igo zedin. Trumoi eta Ezti alboan jarri ziren, eta Txinparta neskaren ile artean ezkutatu zen.

Unikornioak korrika hasi ziren.

Basoan barrena abiatu ziren ziztu bizian. Haien apatxek ia ez zuten lurra ukitzen. Amildegi baten ertzera iritsi zirenean, Baumak gelditu egingo zirela pentsatu zuen.

Baina Argik salto egin zuen.

Une batez, hegan egin zuten.

Baumak baso osoa ikusi zuen oinen azpian. Harago kristalezko mendiak, urrezko ibaiak eta kalabaza erraldoien barruan eraikitako etxeak zituzten herriak zeuden.

Amildegiaren beste aldean lurreratu ziren.

—Berriro! —oihukatu zuen Baumak.

—Fantasia salbatu ondoren —agindu zuen Argik.

Bidea gero eta estuagoa egin zen, Xuxurlen ibaira iritsi ziren arte. Ura lila kolorekoa zen, eta zubia desagertu egin zen.

—Lehen harrizko zubi bat zegoen hemen —esan zuen Trumoik.

Ahots bat atera zen ibaitik:

—Nire gainetik igaro nahi baduzue, lehenengo zerbait eman beharko didazue.

Txinparta uretara hurbildu zen.

—Zer nahi duzu?

—Oroitzapen zoriontsu bat —erantzun zuen ibaiak.

—Ematen badizugu, ahaztu egingo dugu? —galdetu zuen Baumak.

—Ez. Oroitzapen onak hazi egiten dira partekatzen direnean.

Baumak oroitzapen batean pentsatu zuen. Asko zituen: familiaren besarkadak, lagunekin egindako jolasak, ipuinez betetako gauak...

Azkenean, ibaiertzean belaunikatu zen.

—Bizikletan ibiltzen ikasi nuen eguna gogoratzen dut. Hasieran etengabe erortzen nintzen, baina ez nuen amore eman. Lortu nuenean, edonora irits nintekeela sentitu nuen.

Ibaiak distira egin zuen. Sei nenufar handi atera ziren uretatik, beste ertzerainoko bidea osatuz.

—Zure oroitzapenak ausardiaz hitz egiten du —xuxurlatu zuen ibaiak—. Pasa zaitezkete.

Nenufar batetik bestera salto egin zuten. Eztik ur pixka bat edan nahi izan zuen, eta ibaiak sudurrean kilimak egin zizkion.

—Atxis! —dominstiku egin zuen unikornioak.

Haren adarretik hiru burbuila, zapata bat eta koroa zeraman igel bat atera ziren.

—Hori ez zait inoiz gertatu —esan zuen Eztik.

—Nik ez dut ezer ikusi —ziurtatu zuen igelak, ibaira salto egin aurretik.

Mendiaren oinera iritsi zirenean, arantza-horma batek bidea ixten zuen. Arantzak zuhaitzak bezain altuak ziren, eta sugeek bezala mugitzen ziren.

Argik adarrez ukitu zituen arantzak, baina haren magia ahulegia zen.

Trumoik indarrez irekitzen saiatu zen, baina zenbat eta gehiago bultzatu, orduan eta gehiago korapilatzen ziren.

Txinpartak maitagarrien hautsa zabaldu zuen. Arantzei dominstiku eginaraztea baino ez zuen lortu.

—Agian ez dute nahi guk haiek haustea —esan zuen Baumak—. Agian eskatu egin behar diegu.

Neska hormara hurbildu zen.

—Arantzak, gaztelura iritsi behar dugu Izar Handia berreskuratzeko. Utziko diguzue pasatzen, mesedez?

Arantzak mugitzeari utzi zioten.

Arrosa txiki bat loratu zen Baumaren aurrean.

—Aspaldian inork ez zigun hain adeitsu eskatu —esan zuen loreak.

Arantzak banandu egin ziren eta tunel bat ireki zuten.

—Eskerrik asko! —esan zuen Baumak pozik.

—Itzuli nahi duzunean —erantzun zuen arrosak—. Baina ekarri ura. Hemen goian bero ikaragarria egiten du.

Taldea mendian gora igo zen gaztelura iritsi arte. Atea uste zutena baino handiagoa zen. Egurrean eguzkiak, ilargiak eta izarrak zeuden zizelkatuta.

Trumoik hiru aldiz jo zuen atea.

Dan! Dan! Dan!

Atea poliki-poliki ireki zen.

Gaztelu barruan dena ilun zegoen. Baumak kanpaitxoa jo zuen, eta argi-esfera txiki bat agertu zen haren alboan.

Armiarma-sarez betetako korridore batetik aurrera egin zuten. Amaieran areto izugarri bat aurkitu zuten.

Erdian Lainoaren Erraldoia zegoen.

Hain zen altua, buruak ia sabaia ukitzen baitzuen. Bizar grisa, poltsikoz betetako berokia eta txalupak bezain bota handiak zituen.

Izar Handia zeukan esku artean.

—Utzi izarra! —oihukatu zuen Trumoik.

Erraldoia jiratu egin zen. Begi handiak zituen, baina ez zirudien haserre zegoenik. Triste zirudien.

—Zoazte hemendik —esan zuen, leihoak dardararazi zituen ahots batez.

—Izarra ez da zurea —esan zuen Argik—. Haren argirik gabe, Fantasia desagertu egingo da.

—Badakit.

—Orduan, zergatik lapurtu zenuen? —galdetu zuen Txinpartak.

Erraldoiak izarrari begiratu zion. Malko bat masailetik behera irristatu, eta laino bihurtu zen lurrera iritsi aurretik.

—Ez dut lapurtu. Gazteluaren aurrean aurkitu nuen.

Bauma Argiren bizkarretik jaitsi zen.

—Zergatik erori da zerutik?

—Itzaltzen ari zelako —azaldu zuen erraldoiak—. Izar Handia Fantasiako biztanleen barreez, ametsez eta adiskidetasunaz elikatzen da. Baina denek utzi diote beren magia partekatzeari. Maitagarriak maitagarriekin bakarrik bizi dira. Unikornioak unikornioekin bakarrik aritzen dira lasterka. Iratxoek altxorrak ezkutatzen dituzte, eta sirenek bakarrik abesten dute.

Izar Handiak ahul keinukatu zuen.

—Berotasuna ematen saiatu naiz —jarraitu zuen erraldoiak—, baina bakarrik bizi naiz eta ez dut nahikoa oroitzapen zoriontsu pizteko.

Bauma harengana hurbildu zen.

—Zergatik bizi zara bakarrik?

Erraldoiak burua makurtu zuen.

—Denek dute nire beldur. Herri batera hurbiltzen naizenean, izaki guztiek ihes egiten dute. Urte asko dira inork nire atea jo ez duela.

Baumak lagunei begiratu zien. Etsaia aurkituko zutelakoan iritsi ziren hara, baina laguntza behar zuen norbait aurkitu zuten.

—Agian denon artean piztu dezakegu izarra —proposatu zuen.

—Nola? —galdetu zuen Txinpartak.

—Ibaiek esan du oroitzapen onak hazi egiten direla partekatzen direnean.

Baumak esku bat jarri zuen izarraren gainean, eta bizikletaren eguna gogoratu zuen. Haren ausardia argi-izpi gorri txiki bihurtu zen.

Argik euripean korrika egin zuen lehen aldia gogoratu zuen. Argi urdin bat atera zen haren adarretik.

Trumoik lagunengan pentsatu zuen. Zilar-koloreko izpi bat besteekin elkartu zen.

Eztik ortzadar bat dastatzen saiatu zen eguna gogoratu zuen. Haren barreak areto osoa bete zuen, eta argi laranja bat agertu zen.

Txinpartak gogoratu zuen, oraindik hegan ikasten ari bazen ere, erreginak harengan konfiantza izan zuela kanpaitxoa eramateko. Ehunka argi-puntu berde atera ziren haren hegoetatik.

Baina izarrak ez zuen oraindik nahikoa distira egiten.

—Zure oroitzapena falta da —esan zion Baumak erraldoiari.

—Nik ez dut bat ere.

—Ziur baduzula. Bilatu oroitzapen txiki bat.

Lainoaren Erraldoiak begiak itxi zituen.

Aspaldiko gau bat gogoratu zuen. Gazteluko leihotik izar iheskor bat ikusi zuen. Desio bat eskatu zuen: noizbait etxea partekatzeko lagunak aurkitzea.

Oroitzapena argi more baten moduan atera zen haren bihotzetik.

Argi guztiak elkartu zirenean, Izar Handia piztu egin zen.

Distira izugarri bat irten zen leihoetatik, mendian behera jaitsi eta Fantasia osoan zabaldu zen. Zuhaitzek koloreak berreskuratu zituzten. Ibaiak berriro kantatzen hasi ziren. Loreak ireki ziren, eta maitagarriak magia sentitu zuten berriz hegoetan.

Izar Handia gorantz abiatu eta zerura itzuli zen.

Erraldoiak irribarre egin zuen.

—Lortu dugu! —oihukatu zuen Baumak.

Ezti saltoka hasi zen.

—Festa! Horrelako abentura batek pastelak behar ditu!

Gau hartan, Fantasiako izaki guztiak gazteluaren aurrean bildu ziren. Maitagarriak, unikornioak, iratxoak, urez betetako zapatak zeramatzaten sirenak, herensuge txikiak eta izar-itxurako buztanak zituzten txoriak zeuden.

Lainoaren Erraldoiak mahai luze-luze bat prestatu zuen. Hodei-zopa, ilargi-gailetak eta hain pastel handia zerbitzatu zituen, non Eztik gainera igo behar izan baitzuen gerezi bat jartzeko.

Inork ez zuen erraldoiarengandik ihes egin. Alderantziz, denek ezagutu nahi zuten.

—Nahi duzunean etor zaitezke gu bisitatzera —esan zion maitagarrien erreginak.

—Gure zelaian badago zureak bezain bota handientzako tokia —gehitu zuen Argik.

Erraldoiak pozaren pozez negar egin zuen. Oraingoan, malkoak ez ziren laino bihurtu, izar txiki baizik.

Festa amaitu zenean, Txinpartak Bauma ate magikoraino lagundu zuen.

—Berriro ikusiko zaituztet? —galdetu zuen neskak.

—Fantasiak behar zaituen bakoitzean, kanpaitxoak joko du —erantzun zuen maitagarriak.

Trumoi eta Argik makurtuta agur esan zioten. Eztik urrezko sagar bat eman zion Baumari.

—Bidaiarako da. Edo herensuge goseti bat aurkitzen baduzu. Edo zuk gosea baduzu. Egia esan, ez dakit zertarako den, baina oso polita da.

Baumak hiru unikornioak besarkatu eta atea zeharkatu zuen.

Amonaren lorategian agertu zen berriro. Eguzkia oraindik ez zen ezkutatu, eta minutu batzuk baino ez zirela igaro zirudien.

—Bauma, aurkitu dituzu harri politak? —galdetu zuen amonak leihotik.

—Bai! Eta askoz gauza hobea ere aurkitu dut!

Neskak eskua ireki zuen kanpaitxoa erakusteko, baina desagertu egin zen.

Haren ordez, urrezko sagarra zegoen.

Gau hartan, Baumak sagarra gau-mahaitxoaren gainean utzi zuen. Lo hartu aurretik, leihotik begiratu zuen.

Zeruan izar batek beste guztiek baino distira handiagoa egiten zuen. Haren ondoan, gelditzen ez zekien irudi ñimiño bat igaro zen hegan.

—Laster arte, Txinparta —xuxurlatu zuen Baumak.

Eta oso urrutitik, kanpaitxo bat entzun zuen.

—Tin-tin!